

“நிர்னாயகா தத்திஞாயம் ப்ரம்ம பிரமானம் தலம்.”

கல் இரூக்கும் மரம் காடூ இரூக்கும்.

“பிரமானானம் தலம் தவகஷானா வாதகா தஸ்ய காலனார்த்தம் வகஸானம் பிரமானத்தம்
ஸாதனம் ஸித்தாந்தம் பஞ்சாந்தம் பக்ஷ்பிரதிகஷேம் வாதம் பிரமானானம்”

“பிரமானானம் பிரத்திக்க பிரமானானம் தத்துனியானம், ஆத்மாதித்தானம்”

எல்லாமடே பலலக்ஷ்னமா முடிகிறதூ.

“மிரூகடோதித்தம் ஆனந்தம் வாதடோஷியா காலனார்த்தம் வாகுந்ததூ வாதம்”

பஞ்சபிரதடோஷியா வாதம், வாதி, பிரதிவாதி ஷபக்ஷம்.

சபக்ஷம் என்றால் தூஷ்டகானம். விதண்டடோ என்றால் சாதிக்க முடியாதூ.

“காவதோ தர்க்க நிர்னயடோ லடோகாயாந்திர வதூந்தகா”

தர்க்கம் என்றால் ஊக்க தர்கயடோ என்று படொரூள். நிர்னயம் என்றால் கண் முன்
தரெிவதாகும்.

தர்க்கம் தர்க்கம் வதோந்திகளூக்கு கழூத்திலடே அந்தர்ஸினமா இரூக்கு.

வியாதிலாசாகமா இரூக்கு.

“தர்க்கமிர்னயடோ லடோகாயாந்திர விததஹா” தர்க்கமிர்னயடோ என்றால் லடோகதிலடே
யாத்திரை என்று சடொல்கிரடோம்.

“ஸொயம் நிர்நாயகா லோகாயந்திர விததகா அபவஸாஸ்திரம் பிரமயம் அந்தர்புதகா தவேமார்த்தா ப்ரமயம்” இரவூ மற்஁ும் பகல். தப்புக்கு தப்பிப்பது. இது ப஁மிதான், இது வீடூ தான், இது அன்னம் ஁ன்று பிரிப்பது.

“ஸாதகா வனூவ஁ா நானாபலர்த்திரூக்க பிரித்திகாரன஁ா சாதனன஁ா. வாதா நான஁ா பவர்திகா நானாபவவர்திரூக்கா பலபரே சய்வதினால் பிரத்திரூக்கான஁ா சாதனான஁ா பிரத்திகர்னசாதனம்.

ஆதாரத்த஁ ஁ன்றால் அதகர்னம்.

“பிரத்திரூக்கன஁ா சாதனன஁ா அன்னியதரா அதிர்கரன஁ா அதிகாரன஁ா சாதனகா நிர்நயான சானாகா வாக்கியசியா வாக்கியசம஁க ப்ரதிகஷ்டன உபலக்ஷ்ணார்த்தம் உபலக்ஷ்ணான஁ா தத்திஞானம் ப஁ாதி”

லக்ஷ்ணம் ஁ன்றால் ஆசார்தானம். உபலக்ஷ்ணம் ஁ன்றால் ஆபிதியமானசாதனம்.

“தத்விஷ஁ா கல்பக விதண்ட஁ தத்தி தயேம் விவ ஸாயத்தயேம் தத்தி ப்ரவர்த்தி நிகராஷ்டான஁ா பியாகா பிரதஷ்டயாகா ஏத் வாபாஷகா நிகர்ஷானானம் வாத஁ ச஁ாதனாக்ஷாகா தர்மகா கல்பகவிதாண்ட஁ நிகரஷ்தானா நீதி சலசாதி நிகர்ஷன்டாகா ப்ரதிபக்ஷகா உபவஷ்டன஁ாகா தத்துவாக்கிய பரிஜனம் நிகர்ஷ்டானா பரவாக்கியம்”.